د پیغمبر ﷺ

د لمانځه طریقه

لیکنه

سماحة الشيخ عبد العزيز بن عبد الله بن باز

دچاپولو او خپرولو اداره

داسلامي چارو او اوقافو او دعوت او لارښوونې وزارت

سعودي عربستان

١٤٢٥هـ

فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية أثناء النشر
ابن باز، عبدالعزيز بن عبدالله
كيفية صلاة النبي ﷺ. / عبدالعزيز بن عبدالله بن باز.- الرياض، ١٤٢٥هـ
٣٢ ص؛ ١٢ × ١٧ سم.
ردمك: ٣-٤٧٧-٢٩-٩٩٦٠
(النص باللغة البشتو)
١- الصلاة أ- العنوان
ديوي ٢٥٢,٢ ١٤٢٥/٥٤٤٧

رقم الإيداع: ١٤٢٥/٥٤٤٧
ردمك: ٣-٤٧٧-٢٩-٩٩٦٠

الطبعة الأولى
١٤٢٥هـ

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله وحده، والصلاة والسلام على عبده ورسوله نبيّنا محمد، وآله وصحبه، أما بعد:

د پیغمبر ﷺ د لمانځه د طریقې او کیفیت په بیان کښې، دا یو څو مختصري خبري هر مسلمان سړي او ښځي ته وړاندي (پیش) کوم، تر څو چه هر څوک یي لولي، کوشش وکړي، په هغي کښي د پیغمبر ﷺ متابعت او پیروي وکړي، لکه څنګه چه هغوي په یو حدیث کښي چه بخاري روایت کړي دي فرمايي: «صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُوْنِي أُصَلِّيْ»[1]، ترجمه: زه مو چه په کومه طریقه لمونځ کولو لیدلی یم، په هماغه طریقه لمونځ وکړئ.

او دا دی لوستونکي ته د هغې بیان:

---

(۱) صحيح البخاري، كتاب الأذان، باب الأذان للمسافر، حديث ٦٣١.

۱- اودس به په کامله توګه وکړي، او هغه دا چه داسي اودس وکړي لکه څنګه چه الله تعالی ورته امر کړی دي، ترڅو د هغه په دي وینا عمل وکړي، چه فرمایي: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُواْ إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلاةِ فاغْسِلُواْ وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُواْ بِرُؤُوسِكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ إِلَى الْكَعْبَينِ﴾[1]، ترجمه: اي مومنانو، کله چه تاسو د لمانځه اراده وکړئ، نو خپل مخونه ومینځئ، او تر څنګلو پوري لاسونه ومینځئ، او پر سرونو مسح وکړئ، او تر ښنګرو (ګیټیو) پوري پښې ومینځئ.

او د پیغمبر ﷺ په دې وینا عمل وکړي چه

(۱) د المائدة سورت: ٦.

فرمايي: «لاَ تُقْبَلُ صَلاَةٌ بِغيرِ طُهُور»[١].

يعني: له پاکي (اوداسه) پرته لمونځ نه قبليږي.

٢- لمونځ کوونکي (چه هر چيري وي)، په خپل ټول ځان (بدن) سره به د قبلي (کعبي) لوري ته مخ کوي، او په زړه سره به د هغه لمانځه اراده او نيت کوي، چه ادا کول يي غواړي، که فرض وي او که نفل، او په ژبه به نيت نه وايي، ځکه دا کار ناروا او بدعت دي، او پيغمبر ﷺ او د هغه اصحابو (ملګرو) نه دي کړی، او که چيري لمونځ کوونکي امام وو، يا يي تنها (يوازي) لمونځ کاوه، نو مخي ته يي بايد سُتره[٢]،

(١) صحيح مسلم، كتاب الطهارة، باب وجوب الطهارة للصلاة، حديث ٢۴۴

(٢) سُـــتره : هر هغه شي ته ويل کيږي، چه دلمونځ کوونکي تر مخ تيريدو مخه نيسي، لکه ديوال، ستنه (پايه)، الماري، يا بل داسي يو شي چه لمونځ کوونکي يي خپلي مخي ته کښيږدي، او نږدي ورودريږي، تر څو د لمانځه تر مخ يي =

يعني دا سي يو شي وي چه لمونځ ورته وکړي. او په لمانځه کښي د قبلې لوري ته مخ کول شرط دي، له يو څو څرګندو مسئلو (حالاتو) پرته، چه علماوو د هغي وضاحت په خپلو کتابونو کي کړي دی.

۳- د لمانځه د پيل (شروع) تکبير (الله اکبر) به وايي، او د سجدي ځاي ته به ګوري.

۴- د تکبير (الله اکبر ويلو) په وخت به لاسونه د اوږو يا غوږونو تر برابر پوري پورته کوي.

۵- دواړه لاسونه به پر سينه کښېږدي، او ښي لاس به يي د کيڼ (چپ) لاس د څپړي (ورغوي) او مړوند (ليچي) او څنګلي د پاسه وي، ځکه له پيغمبر ﷺ څخه همدا ډول ثابت شوي دي.

څوک تير نه شي (ژباړونکي).

٦- سنت ده چه د استفتاح (لمانځه د پيل) دعا ولولي، او هغه دا ده:

«اللَّهُمَّ بَاعِدْ بَيْنِي وَبَيْنَ خَطَايَايَ كَمَا بَاعَدْتَ بَيْنَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ اللَّهُمَّ نَقِّنِي مِنْ خَطَايَايَ كَمَا يُنَقَّى الثَّوْبُ الأَبْيَضُ مِنْ الدَّنَسِ اللَّهُمَّ اغْسِلْنِي مِنْ خَطَايَايَ بِالْمَاءِ وَالثَّلْجِ وَالْبَرَدِ»(١).

او كه وغواړي د هغې په ځاى دي دا دعا ووايي:

«سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ وَتَبَارَكَ اسْمُكَ وَتَعَالَى جَدُّكَ وَلاَ إِلَهَ غَيْرُكَ»(٢).

---

(١) ترجمه: اي الله! له ما څخه زما ګناهونه دومره ليرې كړې، لكه شرق او غرب دي چه له يو بل څخه ليرې كړي دي. اي الله، ما له ګناهونو څخه داسي پاک كړې، لكه سپينه جامه چه له خيرې څخه پاكه شي، اي الله ماله ګناهونو څخه په اوبو او واوره او ږلي ومينځه (پاک كړه).

(٢) ترجمه: اي الله، ته پاک يې، ستا ثنا وايو، او ستا نوم مبارک او با بركته =

او کولای شي د دي دواړو دعاوو پرته بله د استفتاح (لمانځه د پيل) داسي کومه دعا ووايي، چه له پيغمبر ﷺ څخه ثابته شوې وي . او بهتره دا ده چه کله يوه، او کله بله دعا ووايي، ځکه په دي کښي پوره متابعت او پيروي ده .

او له هغې وروسته به «أعوذ بالله من الشيطان الرجيم»(۱)، او «بسم الله الرحمن الرحيم»(۲) وايي، او وروسته به سورت فاتحه ﴿الْحَمْدُ للّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ لولي، ځکه پيغمبر ﷺ، فرمايي: «لاَ صَلاَةَ لِمَنْ لَمْ يَقْرَأْ

= دي، او ستا شان ډير لوړ او اوچت دي، او ستا نه پرته د عبادت بل مستحق نشته.

(۱) ترجمه: زه له شيطان څخه الله ته پناه وروړم.

(۲) ترجمه: د ډير بخښونکي او مهربان الله په نامه سره (شروع کوم).

بفَاتحَة الكتَابْ»(۱) یعني څوک چه په لمانځه کښې د ﴿الْحَمْدُ للّهِ﴾ سورت ونه وایي، د هغه لمونځ نه صحیح کیږي. او له ﴿الْحَمْدُ للّهِ﴾ وروسته به په جهري(۲) لمانځه کښې په لوړ آواز، او په سري(۳) لمانځه کښې په ټیټ (سوکه) آواز (چه څوک یي نه آوري)، آمین وایي. او بیا به کوم سورت یا آیاتونه چه ورته آسانه وي ولولي، او بهتره دا ده چه له فاتحې وروسته د ماسپښین،

---

(۱) صحیح البخاري، کتاب الأذان، باب وجوب القراءة للإمام والمأموم، حدیث ۷۵۶، صحیح مسلم کتاب الصلاة، باب وجوب قراءة الفاتحة في کل رکعة، حدیث۳۹۴ .

(۲) جهــــري لمونځ هر هغه لمانځه ته ویل کیږي، چه په جګ (لوړ) آواز قراءت په کښې ویل کیږي، لکه د سهار، ماښام، ماسختن، او جمعي او اخترونو لمونځ (ژباړونکی).

(۳) او سري لمونځ هغه دي، چه په لوړ آواز قراءت نه په کښې ویل کیږي، لکه د ماسپښین او مازدیګر لمونځ (ژباړونکی).

مازدیګر، او ماسختن په لمونځونو کښي له «اوساط المفصّل» سورتونو څخه، او د سهار په لمانځه کښي له «طوال المفصّل»، او د ماښام په لمانځه کښي کله له «طوال المفصّل» او کله له «قصار المفصّل»[1] سورتونو څخه څه شي ولولي، تر څو په هغه احادیثو یي عمل کړي وي، چه په دي باره کښي راغلي دي.

٧- رکوع به کوي، په داسي حال کښي چه (الله اکبر) به وایي، او لاسونه به دا اوږو یا غوږونو تر برابر پوري پورته کوي، او سر به درکوع په حال کښي له شا سره برابر ساتي (یعني: ښکته یا پورته به یي نه نیسي) او

(١) د قرآن کریم له سورت الحجرات څخه تر سورت البروج پوري سورتونو ته (طوال المفصل)، او له هغي څخه تر سورت البینه پوري سورتونو ته (اوساط المفصل)، او له هغي څخه تر پایه پوري نورو سورتونه ته (قصار المفصل) ویل کیږي (ژباړونکي).

دواړه لاسونه به په زنګنونو داسي ايږدي، چه ګوتي به يي پراخه وي. او په رکوع کښي به له اطمئنان او آرامي څخه کار اخلي، يعني بيړه به نه کوي، او «سُبْحانَ رَبِّيَ العَظِيم»[۱] به پکښي وايي، او بهتره دا ده چه دري يا ډير ځله يي تکرار کړي، او مستحب ده چه دا هم ورسره ووايي: «سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي»[۲]

۸- له رکوع څخه به سر راپورته کړي، په داسي حال کښي چه لاسونه به د اوږو يا غوږونو تر برابر پوري پورته کوي، او که امام وو، يا يي تنها لمونځ کاوه،

---

(۱) ترجمه: زما لوي پروردګار پاک دي.

(۲) ترجمه: پاک يي ته، اي زما الله، او ستا حمد او ثنا وايم، اي زما الله ماته بخښنه او مغفرت وکړه.

نو داسي به وايي «سَمِعَ اللهُ لِمَنْ حَمِدَهُ»[1]، او د ولاړي په حالت کښي به وايي: «رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ، حَمْداً كَثِيراً طَيِّباً مُبَارَكاً فِيهِ، مِلْءَ السَّمَاوَاتِ وَمِلْءَ الأَرْضِ وَمِلْءَ ما بَيْنَهُما، وَمِلْءَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ»[2] او که چيري مقتدي وو، يعني په امام پسي يي لمونځ کاوه، نو بيا به له رکوع څخه د راپورته کيدو په وخت «ربنا ولك الحمد» تر پايه وايي.

او که چيري دوي (امام، مقتدي، او تنها لمونځ کوونکي) له تير ذکر څخه وروسته دا دعا هم ووايي،

---

(۱) ترجمه: الله د هغه چا آواز اوري، چه دده ثنا او پاکي بيان کړي.

(۲) ترجمه: اي زمونږ پروردګاره! ټول حمد (ثنا او ستاينه) تا لره دي، ډير زيات، ښه، او با برکته، د آسمانونو او ځمکي د ډکوالي په اندازه، او د دواړو تر مينځ چه څه دي، د هغې په اندازه، او د هغې څخه پرته چه څه وغواړي، د هغې په اندازه.

نو ښه به وي: «أَهْلَ الثَّنَاءِ وَالْمَجْدِ، أَحَقُّ مَا قَالَ الْعَبْدُ، وَكُلُّنَا لَكَ عَبْدٌ، اللَّهُمَّ لاَ مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ، وَلاَ مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ، وَلاَ يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَدُّ»(۱) ځکه چه له پیغمبر ﷺ څخه ثابته ده.

او مستحب دي چه لمونځ کوونکي (که امام وي، او که مقتدي، یا تنها) په دي حالت کښي هم لاسونه په سینه کښیږدي، لکه څنګه چه یي له رکوع څخه مخکي د قیام (ولاړي) په حالت کښي ایښودل، ځکه چه له پیغمبر ﷺ څخه د وائل بن حجر او سهل بن سعد -رضي الله عنهما- په حدیث کښي د دي خبرې دلیل او

---

(۱) تـــرجمه: د ثنا، ستاینې او لویې څښتن دي، دا وینا ډیره حق ده چه بنده یي کوي (او مونږ ټول ستا بندګان یو) چه اي زما الله څوک منع کوونکي نشته د هغـــه څه چه ته یي ورکوې، او نه ورکوونکي شته د هغه څه چه ته یي نه ورکوې، او ستا په وړاندې مالدار ته د هغه مال ګټه نه رسوي.

ثبوت شته.

۹- سجده به کوي، په داسي حال کښي چه (الله اکبر) به وايي، او که کولای شي نو زنګنونه به دلاسونو تر مخ ځمکي ته یوسي، او که دا ورته سخته وه، نو بیا دي لمړي لاسونه کښیږدي، او بیا زنګنونه، او د پښو او لاسونو د ګوتو مخونه به يي قبلې ته وي، او د لاسونو ګوتې به له یو بل سره نږدي او پرانستلي ساتي، او په لاندې اوو اندامونو به سجده کوي: تندي له پوزي سره، دواړه لاسونه، دواړه زنګنونه، او د دواړو پښو د ګوتو لاندیني برخه.

او په سجده کښي به «سُبْحَانَ رَبِّيَ الأَعْلَى»[1] وايي، او سنت دا چه دري ځله، یا زیات يي تکرار

(۱) ترجمه: پاک دي زما ډیر عالي شان پروردګار.

کړي، او مستحب ده چه دا هم ورسره ووايي: «سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا وَبِحَمْدِكَ اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي» [۱] او ډېره دعا به کوي، ځکه پیغمبر ﷺ فرمايي: «فَأَمَّا الرُّكُوعُ فَعَظِّمُوا فِيهِ الرَّبَّ، وَأَمَّا السُّجُودُ فَاجْتَهِدُوا فِي الدُّعَاءِ فَقَمِنٌ أَنْ يُسْتَجَابَ لَكُمْ»[۲] ، يعني په رکوع کښي دپروردګار لويي بيان کړئ، او په سجده کښي د دعا کولو کوښښ او خواري وکړئ، ځکه زيات اميد شته چه دعا مو قبوله شي. او له خپل پروردګار څخه به د دنيا او آخرت د خير غوښتنه کوئ، که فرض لمونځ وي او که نفل.

---

(۱) ترجمه يې په صفحه کښي تېره شوه.

(۲) صحيح مسلم، كتاب الصلاة، باب النهي عن قراءة القرآن في الركوع والسجود، حديث۴۷۹.

او دواړه متې به له بغلونو (تخرګونو) څخه، او ګېډه له ورنو څخه، او ورنونه له پنډیو څخه بېرته (لیري) ساتي، او همدا راز څنګلي به له ځمکې څخه پورته نیسي، ځکه پیغمبر ﷺ فرمایي: «اعتدلوا في السجود، ولا یبسط ٲحدکم ذراعیه انباسط الکلب»[1]، یعني: ځان په سجده کښې ښه برابروئ، او څنګلي د سپي په څیر (په شان) مه غوړوئ.

١٠- له سجدې څخه به سر راپورته کړي، په داسې حال کښې چه (الله اکبر) به وایي، او چپه پښه (قدم) به خملوي (پریباسي، هواروي) او ورباندي به کښیني، او ښی پښه (قدم) به ودروي، او لاسونه به په

(١) صـــحیح البخاري، کتاب الأذان، باب لا یفترش ذراعیه في السجود، حدیث ٨٨٢.

ورنونو او زنګنونو کښېږدي، او دا دعا به وايي: «رب اغفرلي، وارحمني، واهدني، وارزقني، وعافني، واجبرني»(۱)، او په دي کښي به له آرامي او اطمئنان څخه كار اخلي، يعني بيړه (تيزي) به نكوي.

۱۱- تكبير (الله اكبر) به ووايي، او دوهمي سجدي ته به ولاړ شي، او د لمړۍ سجدې په څير به يي وكړي.

۱۲- بيا به تكبير (الله اكبر) ووايي، او سر به له سجدي څخه راپورته كړي، او د دواړو سجدو تر منځ ناستي په څير به لږ (مختصر) كښيني، او دې ناستي ته

---

(۱) تـــرجمه: اي پـــروردګاره! ماتـــه بخښنه وكړه، او راباندي مهربانه شه، او هدايـــت راتـــه وكړه، او روزي راكړه، او ماته عافيت راكړه، او نقصان مي پوره كړه.

(جلسة الاستراحة) ويل کيږي، او دا مستحب کار دی، او پريښودل يې ګناه نه لري، او کوم ذکر او دعا هم په کښي نشته.

بيا به دوهم رکعت ته پاځيږي، په داسي حال کښي چه لاسونه به يي په زنګنونو تکيه کړي، او چه پاڅيد، نو فاتحه (الحمد لله) او ورسره به کوم سورت يا آياتونه چه ورته آسانه وي ولولي، او بيا به دا رکعت هم د لمړي رکعت په څير وکړي.

۱۳- که چيري لمونځ دوه رکعتي وو لکه د سهار، جمعي، او اخترونو لمونځ، نو له دوهمي سجدي وروسته به داسي کښيني، چه ښي پښه (قدم) به ودروي، او چپه پښه (قدم) به څملوي (پريباسي، هواره کړي)، او ښي لاس به په ښي ورانه کښيږدي، او د

اشارې له ګوتې پرته به نورې ګوتې راټولې (بندې) کړي، او په دې یوه ګوته به توحید (دالله یو والي) ته اشاره کوي. او که یې داسې وکړل، چې د ښي لاس کوچنۍ ګوته، او ورسره دوهمه ګوته بندې (راټولې) کړي، او د مېنځ ګوته له غټې (بټې) ګوتې سره حلقه (دایره) کړي، او د شهادت په توګه اشاره وکړي، نو هم ښه کار دی، ځکه د اشارې دا دواړه طریقې له پیغمبر ﷺ څخه ثابتې شوي دي، او بهتره دا ده، چه کله په دې ډول، او کله په هغې ډول اشاره وکړي، او کیڼ لاس به په کیڼ ورون او زنګون باندې کښېږدي. او له هغې وروسته به دا تشهد ووايي: «التَّحِيَّاتُ لِلَّه، وَالصَّلَوَاتُ، وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ،

أَشْهَدُ أَنْ لاَ إِلَهَ إِلاّ اللّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّداً عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ»(۱) او بیا به دا درود ووايي: «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ»(۲).

---

(۱) ترجمه: ټول سلامونه، یا ټول حمد او ثنا، او ټول لمونځونه او دعاګاني او ټول ښه اعمال او اقوال، خاص الله لره دي. سلام او د الله رحمت او برکتونه دي وي پرتا اي پیغمبره، سلام دي وي پر مونږ، او د الله په نیکو بندګانو. زه دا ګواهي ورکوم چه د الله نه پرته، د عبادت بل مستحق نشته، او دا ګواهي ورکوم چه محمد ﷺ د هغه بنده او رسول دي.

(۲) ترجمه: اې الله رحمت نازل کړه په محمد ﷺ، او د هغه په آل باندي، لکه څنګه چه تا رحمت نازل کړي وو په ابراهیم ﷺ او د هغه په آل باندي، بې شکه ته ستایل شوی، او د لويي او عظمت څښتن یې. او برکت نازل کړه په محمد ﷺ او د هغه په آل باندي، لکه څنګه چه تا برکت نازل کړي =

او بیا به ددي دعا په ویلو سره له څلورو شیانو څخه پناه وغواړي:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ شَرِّ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَّالِ»(۱).

بیا دي د دنیا او آخرت له خیرونو څخه چه څه غواړي، د هغې دعا وکړي، او که د مور او پلار او نورو مسلمانانو لپاره یي دعا وکړه، نو هم پروا نه لري، که فرض لمونځ وي، او که نفل او سنت، ځکه چه د ابن مسعود رضي الله عنه په حدیث کښي، چه کله پیغمبر ﷺ تشهد

وو په ابراهیم علیه السلام او د هغه په آل باندي.

(۱) ترجمه: اې الله! زه له تانه د دوزخ او قبر له عذاب څخه، او د ژوند او مرګ له فتني څخه، او د دجال له فتني څخه، پناه غواړم.

ورته وښود، دا وينا عامه ده چه «ثُمَّ يَتَخَيَّرُ مِنْ الدُّعَاءِ أَعْجَبَهُ إِلَيْهِ فَيَدْعُو»[۱]، او په بل روايت کښې فرمايي: «ثُمَّ لْيَتَخَيَّرْ مِنْ الْمَسْأَلَةِ مَا شَاءَ»[۲] يعني: بيايې چه کومه دعا خوښه وي، هغه دې وايي. او په دې دواړو روايتونو کښې د پيغمبر ﷺ وينا عامه ده، ټولو هغه دعا ګانو ته شامليږي، چه بنده ته په دنيا او آخرت کښې ګټه او فايده رسوي.

بيا به په پای کښې ښی او کيڼ لوري ته سلام وګرځوي، او وبه وايي: «السلام عليكم ورحمة الله وبركاته»[۳].

(۱) صحيح البخاري، كتاب الأذان، باب ما يتخير من الدعاء بعد التشهد، حديث٨٣٥.

(۲) صحيح مسلم، كتاب الصلاة، باب التشهد في الصلاة، حديث۴۰۲.

(۳) ترجمه: سلام او د الله رحمت دې وي پر تاسو باندې.

۱۴- که څیري لمونځ دري رکعتي وو، لکه د ماښام لمونځ، یا څلور رکعتي وو، لکه د ماسپښین، مازدیګر، او ماسختنن لمونځونه، نو (مخکي ذکر شوي) تشهد، او درود، به ووایي، بیا به (دریم رکعت ته) پاڅیږي (اوچتیږي)، او د پاڅیدو په وخت به لاسونه په زنګنونو تکیه کړي، او همدا راز به دواړه لاسونه د اوږو یا غوږونو تر برابر پورې پورته کړي، او (الله اکبر) به ووایي، او لاسونه به پر سینه کښیږدي، لکه څنګه چه مخکي ذکر شو، او یوازي فاتحه (الحمد لله) به ووایي، او که یي کله کله د ماسپښین د لمانځه په دریم او څلورم رکعت کښي له (الحمد لله) وروسته نور سورت څه شي ولوستل، نو هم پروا نه لري، ځکه چه د ابو سعید رضي الله عنه په حدیث کښي، چه له پیغمبر ﷺ څخه یي روایت کړي

دي، د دي خبري دلیل شته.

بیا به د ماښام له دریم رکعت، او د ماسپښین او مازدیگر او ماسختن له څلورم رکعت وروسته، هماغسي تشهد ووایي، لکه د دوه رکعتي لمانځه په بیان کښي مو چه ذکر کړ، او بیا به ښی او کیڼ لوري ته سلام وگرځوي.

له سلام گرځولو وروسته به دري ځله «أستغفر الله»[1] او بیا دا ذکر ووایي: «اللّٰهُمَّ أنتَ السَّلامُ، ومِنْكَ السّلامُ، تَبَارَكْتَ یا ذَاالجَلالِ وَالإِکْرَام»[2] که چیري امام وو، نو دا ذکر به د مقتدیانو لوري ته د مخ راگرځولو

(۱) بخښښه غواړم له الله څخه.

(۲) ترجمه: اي زما الله، ته سلام یي، او سلامتیا ستا له لوري ده، د برکت خاوند یي، اې د لویي (عظمت) او اکرام څښتنه.

نه مخکي ووايي. بيا به دا ذکر ووايي: «لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللَّهُ وَحْدَهُ لاَ شَرِيكَ لَهُ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ اللَّهُمَّ لاَ مَانِعَ لِمَا أَعْطَيْتَ وَلاَ مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ وَلاَ يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَد، لاَ حَوْلَ وَلاَ قُوَّةَ إِلاَّ بِاللَّهِ لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللَّهُ وَلاَ نَعْبُدُ إِلاَّ إِيَّاهُ لَهُ النِّعْمَةُ وَلَهُ الْفَضْلُ وَلَهُ الثَّنَاءُ الْحَسَنُ لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللَّهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ»(۱).

---

(۱) ترجمه: نشته مستحق د عبادت او بندګي مګر يو الله، يو دی شريک نه لري، د پادشاهي خاوند دی، ټول حمد او ثنا او صفت هغه لره دي، او هغه پر هر څه قدرت لري، اې زما الله! نشته څوک منع کوونکي د هغه څه چه ته يي ورکوي، او نه ورکوونکي د هغه څه چه ته يي نه ورکوي، او مالداره کس ته ستا په وړاندي د هغه مال ګټه نه رسوي، له ګناهونو څخه څوک نه شي راګرځيدلاي، او نه هم څوک داعت توان او قدرت لري، مګر دالله په توفيق سره. نشته مستحق د عبادت مګر يو الله، او مونږ د هغه پرته د بل چا=

او دري ديرش ځله به «سبحان الله»، او دري ديرش ځله «الحمد لله»، او دري ديرش ځله به «الله اكبر» ووايي او دا نه نوي ځله شو او د سلم ځل د پوره كولو لپاره به يو ځل «لاَ إِلَهَ إِلاَّ اللَّهُ وَحْدَهُ لاَ شَرِيكَ لَهُ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِير»[(١)] ووايي.

او همدا راز به له هر لمانځه څخه وروسته، آيت كرسي[(٢)] او ﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ﴾ او﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ

=

عـــبادت نه كوو، نعمت او احسان خاص د ده له جانبه دي، او غوره ستاينه خاص ده لره ده، نشته مستحق د عبادت مګر يو الله، بنده ګي مو خاص هغه لره ده، كه څه هم كفار پري خوښ نه وي.

(١) نشـــته د عـــبادت مســـتحق مګر يو الله، هغه يو دى، شريک نه لري، د پادشاهي خاوند، او د حمد او ثنا او صفت مستحق دى، او په هر څه قدرت لري.

(٢) آيت كرسي، د سورت بقره (٢٥٥) آيت ته ويل كيږي.

الْفَلَقِ﴾ او ﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ﴾ وايي، او د دې دريو سورتونو د سهار او ماښام له لمونځونو وروسته درې درې ځله ويل مستحب دي، ځکه چه له پيغمبر ﷺ څخه په دې هکله احاديث روايت شوي دي.

او دا ټول اذکار سنت دي، او ويل يې فرض نه دي.

او د هر مسلمان سړي او ښځې لپاره په کار دي، چه د ماسپښين د لمانځه تر مخ څلور رکعته (سنت)، او وروسته يې دوه رکعته، او د ماښام له لمانځه وروسته دوه رکعته، او همدا راز د ماسختن له لمانځه وروسته دوه رکعته، او د سهار له لمانځه نه مخکې دوه رکعته سنت وکړي، او دا ټول دوولس رکعته دي، او دې ته «رواتب» ويل کيږي، او پيغمبر ﷺ به د اقامت په حالت

کښېني (یعني چه په سفر کښېني به نه وو) دا سنت په دوامداره توګه ادا کول، او په سفر کښېني به یې پرېښودل، لیکن وتر او د سهار سنت به یې په سفر او د اقامت په حالت کښېني (چه مسافر به نه وو) همیشه کول.

او بهتره دا ده چه دا مؤکد سنت او وتر په کور کښېني وکړل شي، او که یې په مسجد کښېني وکړي، نو هم پروا نه لري، ځکه پیغمبر ﷺ فرمايي: «أَفْضَلُ صَلاَةِ المَرْءِ فِي بَيتِهِ إلاّ المَكْتُوبَة»[1]، یعني له فرض لمانځه پرته، د بنده غوره (بهتر) لمونځ هغه دي چه په کور کښېني یې

---

(۱) صحیح البخاري، کتاب الاعتصام، باب ما یکره من کثرة السؤال، حدیث ۷۲۹۰ صحیح مسلم، کتاب صلاة المسافرین، باب استحباب صلاة النافلة في بیته، حدیث ۷۸۱.

وکړي.

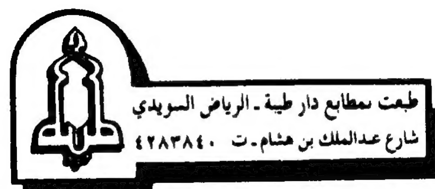
او په داوامداره توګه د دي سنتو ادا کول جنت ته د تلو سبب ګرځي، پیغمبر ﷺ په یو حدیث کښي چه مسلم[١] روایت کړي دي، فرمایي: «مَنْ صَلَّى اثْنَتَي عَشْرَةَ رَكْعَةً فِي يَومِهِ وَلَيلَتِهِ تَطَوّعاً، بَنَى اللهُ لَهُ بَيْتاً فِي الجَنَّةِ» یعني څوک چه په شپه او ورځ کښي دوولس رکعته نفل (له فرضو نه پرته نور لمونځ) وکړي، نو الله تعالی به په جنت کښي کور ورته جوړ کړي.

او که یي د مازدیګر له لمانځه نه مخکي څلور رکعته، او د ماښام د لمانځه تر مخ، او همدا راز د ماسختن د لمانځه تر مخ، دوه رکعته نفل وکړل، نو ښه

(١) صحيح مسلم، كتاب صلاة المسافرين، باب فضل السنن الراتبة، حديث ٧٢٨.

به وي، ځکه چه له پیغمبر ﷺ څخه په دې اړوند صحیح ثبوت او دلیل شته.

والله ولي التوفيق، وصلى الله وسلم على نبينا محمد بن عبد الله، وعلى آله وأصحابه وأتباعه بإحسان إلى يوم الدين.

طبعت بمطابع دار طيبة - الرياض السويدي
شارع عبدالملك بن هشام - ت ٤٢٨٣٨٤٠

كيفية

صلاة النبي صلى الله عليه وسلم

تأليف سماحة الشيخ
عبدالعزيز بن عبدالله بن باز
« رحمه الله تعالى »

(بلغة البشتو)

وكالة المطبوعات والبحث العلمي
وزارة الشؤون الإسلامية والأوقاف والدعوة والإرشاد
المملكة العربية السعودية
١٤٢٥هـ